

Arrest

nr. 246 921 van 7 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. SCHELLEMANS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Tadzjiek van origine en hebt u de Afghaanse nationaliteit. U werd geboren in de stad Kaboel waar u woonde tot aan uw vertrek uit Afghanistan in het jaar 2010. Op 7 juli 2010 diende u in België een eerste verzoek om internationale bescherming in samen met uw neef W. S. (...) (CGVS (...) en OV (...)). U stelde Afghanistan te hebben verlaten nadat uw vader M. (...), een maulawi (islamitisch geestelijke) die vijanden maakte door zijn controversiële standpunten, door onbekenden werd ontvoerd. Uw vader was ten tijde van zijn verdwijning werkzaam in het district

Paghman van de provincie Kaboel. Later werd ook uw neef A. S. (...) (tweelingbroer van W. (...)) tijdens een inval in uw woning ontvoerd. Uit vrees in navolging van uw vader gevisieerd en eveneens ontvoerd te worden door onbekenden verliet u samen met uw neef W. (...) Afghanistan.

Op 27 april 2011 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw verklaringen over uw risico in navolging van uw vader gevisieerd en ontvoerd te worden niet aannemelijk waren en omdat er geen enkel geloof werd gehecht aan de ontvoering van uw neef A. (...). U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 15 september 2011 werden de beslissing en de beoordeling van het CGVS door de Raad bevestigd. In haar arrest volgde de Raad na een inhoudelijk onderzoek de argumentatie en beslissing van de Commissaris-generaal.

Op 25 oktober 2011 diende u samen met uw neef W. (...) een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verwees hierbij opnieuw naar uw oorspronkelijke problemen. U voegde toe dat u ondertussen had vernomen dat uw vader vermoord werd. Zijn lijk zou opgedoken zijn in een ziekenhuis. U verklaarde nog steeds geen nieuws te hebben van uw ontvoerde neef A. (...). Ter ondersteuning van deze beweringen legde u twee dreigbrieven, een verklaring van de verantwoordelijken van uw straat, een attest van het ministerie van binnenlandse zaken met betrekking tot het lot van uw vader en twee artikelen met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kaboel voor.

Op 28 september 2012 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de door u aangebrachte nieuwe elementen niets wijzigden aan de eerder genomen weigeringsbeslissing. U diende opnieuw een beroep in tegen deze beslissing bij de RvV. De Raad oordeelde in haar beschikking van 7 december 2012 eveneens dat de aangevoerde feiten en documenten niets wijzigden aan de beslissing genomen in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en er geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade werd aangetoond. Aangezien u na deze beschikking niet binnen de vooropgestelde termijn had gevraagd om gehoord te worden, werd verondersteld dat u instemde met de inhoudelijke beoordeling opgenomen in deze beschikking en stelde de RvV op 8 januari 2013 de afstand van het geding vast.

Op 16 april 2013 diende u, zonder naar Afghanistan te zijn teruggekeerd, een derde verzoek om internationale bescherming in. Uw neef W. (...) diende op deze datum geen verzoek om internationale bescherming in. U legde ter ondersteuning van uw eerdere verklaringen twee brieven neer van het ministerie van binnenlandse zaken in Afghanistan. In deze brieven wordt vermeld dat uw vader op 15 april 2010 werd ontvoerd door enkele onbekenden, dat uw neef op 18 april 2010 werd gekidnapt door enkele onbekenden en dat het dode lichaam van uw vader op 1 november 2010 werd overgedragen aan uw familie. Verder bracht u een kopie van een verkoopakte van uw woning aan en een kopie van een enveloppe. Op 22 april 2013 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing waarbij tot de niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek om internationale bescherming werd besloten, wegens gebrek aan nieuwe elementen.

Op 29 januari 2014 diende u voor een vierde maal een verzoek om internationale bescherming in, ditmaal opnieuw samen met uw neef W. (...). Ook in het kader van dit verzoek om internationale bescherming verwees u naar de problemen die u naar aanleiding van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming aanhaalde. U wijzigde echter uw verklaringen betreffende het motief achter de eerder aangehaalde moord op uw vader. U stelde te hebben vernomen dat een oud conflict tussen uw familie en een commandant aan de basis zou liggen van de ontvoering van uw vader en uw neef. Volgens uw verklaringen werd uw oom Ab. (...), de broer van uw vader, in 1373 (Afghaanse kalender komt overeen met de periode 1994-1995 volgens onze kalender) vermoord door commandant Z. J. (...) omwille van een onenigheid over een betaling van brandstoffen. Uzelf werd ongeveer zes of zeven jaar geleden door uw tante op de hoogte gebracht van de moord op uw oom Ab. (...). Na de moord werd er een verzoeningsprocedure opgestart die leidde tot een voorwaardelijk akkoord waarin werd afgesproken dat de dochter van Z. J. (...) aan u zou worden uitgehuwelijkt. Later zou een getuige van het akkoord zijn vermoord om alle bewijzen van het akkoord te laten verdwijnen. Nog later zou uw tante een huwelijksaanzoek van commandant Z. J. (...) hebben geweigerd. Uiteindelijk zou een vriend aan uw tante verteld hebben dat Z. J. (...) verantwoordelijk was voor de ontvoering van uw vader en uw neef en voor de moord op uw vader. U voegde nog toe dat uw moeder en tante twee jaar geleden zouden gecontacteerd zijn door vrouwen die naar u en uw neef W. (...) zouden hebben gevraagd. Omdat uw moeder en tante vermoedden dat de vrouwen door de ontvoerders van uw vader waren gestuurd, verkochten zij hun huis en verhuisden ze naar een ander deel van de stad Kaboel. U verklaarde dat uw moeder, tante, zus en uw twee broers nog steeds in de stad Kaboel wonen. Voorts verwees u naar uw verblijf in een kerk in België. U beweerde dat enkele religieuze ouderen in Afghanistan een fatwa hebben uitgesproken die stelt dat Afghanen die in België in een kerk verbleven gestenigd of vermoord dienen te worden omdat ze ervan worden verdacht dat ze zich bekeerden tot het christendom en omdat een verblijf in een kerk niet is toegelaten volgens de islamitische wetgeving. U stelde verder dat u in

Bergen, Gent en Brussel meermaals deelnam aan betogingen omdat u niet beschikte over onderdak, alsook omwille van uw illegaal verblijf in België. Met betrekking tot deze feiten legde u foto's neer. U vreesde verder als spion te zullen worden aanzien omwille van uw afwezigheid en uw verblijf in Europa. U stelde voorts dat u zich bij een terugkeer naar Afghanistan niet meer zal kunnen aanpassen aan de daar geldende waarden en normen. In haar schrijven dd. 29 januari 2014 haalde uw advocaat tot slot nog aan dat u behoort tot de categorie van 'young men of fighting age' en dus het risico loopt om gerekruteerd te worden door de taliban. Verder verwees ze naar de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst en de stad Kaboel en de situatie van IDP's. Op 17 september 2015 werd door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan uw gewijzigde verklaringen betreffende het motief achter uw oorspronkelijke problemen. Uw andere motieven, met name uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar aanleiding van uw verblijf in een kerk in België, uw vierjarig verblijf in België in het algemeen, uw bewering dat u zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de waarden en normen van de Afghaanse samenleving en daaraan gekoppeld uw goede integratie in België, en uw behoren tot de categorie van 'boys and men of fighting age' werden evenmin weerhouden. Betreffende uw goede integratie in België werd nog toegevoegd dat u, voor het verkrijgen van een verblijf in België op basis van humanitaire redenen andere, in de vreemdelingenwet voorziene procedures, dient aan te wenden. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ten aanzien van de Raad (zie verzoekschrift meester Mir Baz dd. 18 oktober 2015) haalde u elementen aan die u voorheen nooit had vermeld. Zo stelde u dat u verslaafd bent aan alcohol en dat het nuttigen van alcohol in Afghanistan met de doodstraf wordt bestraft. U voegde toe dat de verklaring van een verslaafde niet tot ongeloofwaardigheid van zijn vrees mag leiden. Op 17 februari 2016 bevestigde de RvV de beslissing en de beoordeling van het CGVS. Inzake uw verklaringen betreffende uw alcoholverslaving oordeelde de Raad enerzijds dat uit het aangebrachte medisch attest niet blijkt dat u op het ogenblik van uw gehoren (dermate) onder invloed van drugs of alcohol zou zijn geweest dat u niet meer in staat was op een normale wijze een gehoor af te leggen. Daarnaast stelde de Raad dat uit de door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde informatie blijkt dat het nuttigen van alcohol in Afghanistan geenszins met de doodstraf wordt bestraft. Op 11 maart 2016 diende u een vijfde verzoek om internationale bescherming in. U wijzigde plots uw verklaringen over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België en uw vluchtmotieven. U stelde dat u opgegroeid bent in Iran en dat u nooit in Afghanistan heeft gewoond. U voegde toe dat uw vader niet overleden is maar bij uw familie in Iran woont. Hij zou commandant geweest zijn van een Islamitische politieke partij in Afghanistan en uw gezin zou eerst naar Pakistan en vervolgens naar Iran gevlucht zijn. Onderweg naar België, meer bepaald in Griekenland, zouden andere Afghanen u afgeraden hebben om de partij van uw vader te vermelden omdat die op een zwarte lijst staat. U voegde toe dat niemand van uw familie in Afghanistan kan wonen omdat uw vader er commandant was. Tot slot herhaalde u nogmaals dat u verslaafd bent aan alcohol en hiervoor medische verzorging nodig hebt en dat u zich in België wil integreren. Ter staving van dit verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten voor: foto's van u en uw familieleden in Iran, een foto van een onbestemd, onleesbaar document met het logo van de islamitische republiek Iran, documenten betreffende uw beroepsactiviteiten en opleidingen in België, een medisch attest van dokter R. (...) waarin deze vaststelt dat er bij u sprake is van chronisch alcoholmisbruik, een attest dd. 14 oktober 2015 waaruit blijkt dat u toen in begeleiding was bij een hulpverlener van het team verslavingszorg. Op 21 april 2016 nam het CGVS ook omtrent dit volgend verzoek om internationale bescherming een beslissing waarbij tot niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek werd besloten, omdat u geen overtuigend (begin van) bewijs voorlegde van uw gewijzigde verklaringen over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België en de politieke activiteiten van uw vader. Hieraan werd toegevoegd dat u geen aannemelijke uitleg verschaftte voor uw eerdere leugenachtige verklaringen en dat uw herkomst uit en verblijf in de stad Kabul in de vier eerste beslissingen nooit betwist werden. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de RvV. Tevens diende u op 24 mei 2016 een zesde verzoek om internationale bescherming in. U verwees opnieuw naar uw voorgehouden verblijf als kind in Pakistan en vervolgens in Iran en naar uw alcoholverslaving. Uw raadsman, meester M. B. (...), verwees in zijn verzoekschrift opnieuw naar uw alcohol- en/of drugsverslaving. U legde ter staving van uw verklaringen vier foto's voor waarop u zou te zien zijn in Iran, twee foto's waarop familieleden van u zouden te zien zijn in Iran, twee foto's van uzelf als kind - deze laatste zouden genomen zijn in Pakistan (zie verzoekschrift M. B. (...))- , een verzoekschrift van voornoemde raadsman en een verzendingsbewijs. Dit zesde verzoek om internationale bescherming werd door de DVZ geannuleerd omdat uw beroepsprocedure bij de RvV nog hangende was. Op 12 oktober 2016 werden de beslissing en beoordeling inzake uw vijfde verzoek om internationale bescherming door de Raad bevestigd. Op 13 december 2016 diende u een zevende verzoek om internationale bescherming in. U verwees opnieuw naar de verklaringen die u aflegde in het kader van uw zesde verzoek om internationale

bescherming. Als nieuw element haalde u aan dat u niet meer gelooft. U stelde meer bepaald dat u geen soennieten en sjiieten meer accepteert.

U herhaalde tot slot dat u in behandeling bent voor uw alcoholverslaving. Ter staving van uw verklaringen legde u een attest voor van het centrum voor geestelijke gezondheidszorg Vagga dd. 12 december 2016 waarin verklaard wordt dat u sinds 3 november 2016 individueel begeleid wordt, een attest van psychotherapeut R. B. (...) dd. 25 december 2016 waarin onder andere vermeld wordt dat u in behandeling bent bij 'Dokters van de Wereld' voor een depressie en PTSS, een brief van 'Dokters van de Wereld' gericht aan uw advocaat en een brief van deze zelfde advocaat. Op 21 februari 2017 nam het CGVS opnieuw een beslissing waarbij tot niet-ontvankelijkheid van uw volgend verzoek om internationale bescherming werd besloten, omdat u zich louter beperkte tot het herhalen van uw eerdere motieven en omdat er geen geloof werd gehecht aan uw gewijzigde verklaringen over uw geloofsovertuiging. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 27 maart 2017 diende u een achtste verzoek om internationale bescherming in. U baseerde zich louter op uw eerder aangehaalde motieven namelijk uw verblijf in Iran en Pakistan, uw alcoholverslaving en uw psychische toestand. Ter staving van uw verklaringen legde u een attest voor van psychotherapeut K. L. (...) van het centrum voor geestelijke gezondheidszorg Vagga dd. 30 maart 2017 en een brief van uw advocaat meester A. S. M. B. (...). Op 24 april 2017 nam het CGVS ook omtrent dit volgend verzoek om internationale bescherming een beslissing waarbij tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek werd besloten. U diende hiertegen geen beroep in.

Op 19 mei 2017 diende u een negende verzoek om internationale bescherming in. U verwees wederom naar alle motieven die u aanhaalde in het kader van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming met name: uw verblijf in Iran en Pakistan, uw alcohol- en drugverslaving, uw gewijzigde geloofsovertuiging en het feit dat u zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse samenleving en uw goede integratie in België. Bijkomend voegde u toe dat uw vader ondertussen een natuurlijke dood is gestorven. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: een medisch attest waaruit blijkt dat u wordt opgevolgd voor een alcohol en drugproblematiek, een foto van een man waarvan u verklaart dat het uw vader is en een brief van uw raadsman meester A. S. M. B. (...). Op 26 juni 2017 nam het CGVS een beslissing waarbij tot niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek werd beslist. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 28 juli 2017 deed u een tiende verzoek om internationale bescherming. U verwees hierbij opnieuw naar de motieven die u aanhaalde in het kader van uw eerdere verzoeken, met name: uw verblijf in Pakistan, de dood van uw vader, uw integratie in België en uw gewijzigde geloofsovertuiging. Verder verweest u naar de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst. Ter staving van uw tiende verzoek legde u volgende documenten voor: een brief van uw advocaat meester A. S. M. B. (...) en een vernietigingsarrest van de Raad. Dit arrest zou volgens u betrekking hebben op iemand die zich in hetzelfde geval bevindt als uzelf. U voegde toe dat uw raadsman in zijn brief eveneens melding maakt van dit arrest. Wat er daarnaast nog in de brief staat geschreven wist u echter niet, u kon enkel zeggen dat het handelde over uw problemen. Op 8 september 2017 nam het CGVS een beslissing waarbij tot niet-ontvankelijkheid van uw volgend verzoek werd besloten. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 4 december 2018 deed u een elfde verzoek om internationale bescherming. U verwees hierbij opnieuw naar de motieven die u in het verleden reeds aanhaalde, zijnde: uw verblijf in Pakistan en Iran, uw psychische toestand en alcoholverslaving en het feit dat u Afghanistan niet kent en dat u zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse samenleving. Verder verwijst u naar de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst. U voegt toe dat u ondertussen in België verloofd bent met een Afghaanse vrouw genaamd H. M. (...). Ter staving van uw elfde verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: een begeleidende brief van uw advocaat met in bijlage informatie over de stad Kabul en een rapport over de situatie van alcoholverslaafden in Afghanistan, een arrest van de RvV, een attest van psychotherapeut R. B. (...) dd. 17 september 2018, 5 briefomslagen, een brief met vier getuigenissen, een huurovereenkomst, een attest van uw werkgever in Iran en 11 prikken.

Op 27 maart 2019 werd dit elfde verzoek door het CGVS niet ontvankelijk verklaard. U diende een beroep in tegen deze beslissing en op 26 februari werd deze beslissing door de RvV vernietigd. De Raad verwijst in zijn beoordeling naar het attest van psychotherapeut R. B. (...) dd. 17 september 2018 en attesten van psychotherapeuten en een psychiater (welke reeds voorgelegd en beoordeeld werden tijdens uw vorige verzoeken) waaruit blijkt dat de behandeling voor uw alcoholverslaving nog steeds nodig is. De Raad wijst er in dit verband ook op dat de u volgens het attest van uw psychotherapeut dd. 17 september 2018 de hulp nodig heeft van een vriend en een neef. In het attest wordt gepreciseerd dat uw neef uw boodschappen doet en uw administratie regelt. Daarnaast verwees de Raad eveneens naar het voorgelegde rapport (ASYLOS, Afghanistan: risk for returnee with alcohol addiction, september 2018) waaruit blijkt dat terugkeerders met een alcoholverslaving maatschappelijke sancties kunnen

ervaren bij een terugkeer naar Kaboel daar alcohol illegaal is en er een groot taboe heerst. Het rapport preciseert dat sociale sancties onder andere inhouden dat zij uit hun familie en netwerk gebannen worden. De Raad oordeelde dan ook dat het aan het CGVS toekomt om te onderzoeken of deze door u aangevoerde elementen en die gestaafd worden aan de hand van verschillende objectieve bronnen, gelet op de veiligheidssituatie in Kaboel stad, persoonlijke omstandigheden zijn die in uw geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kaboel dermate verhogen dat in hoofde van de verzoekende partij moet aangenomen worden dat er een verhoogd risico bestaat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft het stuk dat u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand, het attest van vrijwilliger/ psychotherapeut R. B. (...) dd. 17 september 2018, moet er immers op worden gewezen er in vermeld staat dat uw symptomen van depressie en PTSD (post-traumatic stress disorder) bijna volledig onder controle zijn en dat u bijna volledig bent gestopt met het drinken van alcohol (u consumeert nog één kleine fles per maand). Uit niets blijkt dan ook dat u niet op een zelfstandige en normale wijze uw verklaringen kan uiteenzetten. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw eerste twee verzoeken om internationale bescherming door het CGVS werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden door de RvV bevestigd. Uw derde verzoek om internationale bescherming werd door de DVZ niet ontvankelijk verklaard. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Uw vierde verzoek om internationale bescherming werd opnieuw door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u opnieuw onaannemelijke verklaringen aflegde en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Uw vijfde verzoek om internationale bescherming werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS en deze beslissing werd eveneens door de RvV bevestigd. Uw zesde verzoek om internationale bescherming werd, zoals hierboven reeds vermeld, door de DVZ geannuleerd en tegen de weigeringsbeslissingen inzake uw zevende, achtste, negende en tiende verzoeken om internationale bescherming ging u niet in beroep.

Bijgevolg staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar motieven die u in het verleden hebt uiteengezet met name uw voorgehouden verblijf in Pakistan en Iran, uw psychische toestand en alcoholverslaving en het feit dat u Afghanistan niet kent en dat u zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse samenleving (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 10, 15, 17, 18 en 22). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerder aangehaalde motieven is niet van dien aard om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige verzoeken – het feit dat u ondertussen in België verloofd bent met een Afghaanse vrouw genaamd H. M. (...) – dient opgemerkt te worden het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 15). Indien u een verblijfsstatus wenst te bekomen op basis van uw relatie met M. (...) dient u de geëigende procedures aan te wenden.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt – een begeleidende brief van uw advocaat met in bijlage informatie over de stad Kabul en de situatie van alcoholverslaafden in Afghanistan, een arrest van de RvV, een attest van psychotherapeut R. B. (...), een brief met vier getuigenissen, een Iraanse huurovereenkomst, een attest van uw werkgever in Iran en 11 prikken – ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat deze niet kunnen overtuigen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de motieven uiteengezet in de begeleidende brief van uw advocaat reeds werden beoordeeld in het kader van uw vorige verzoeken (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17). De bijgevoegde informatie over de situatie van alcoholverslaafden wordt verder in deze beslissing besproken (zie infra). Over het attest van uw psychotherapeut R. B. (...) kan hetzelfde gezegd worden. Bovendien houden medische problemen geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Betreffende het door u voorgelegde arrest van de RvV dient opgemerkt te worden dat het arrest een uitspraak over een individueel geval betreft en dat een rechterlijke uitspraak van de Raad geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag wordt immers individueel beoordeeld. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade wordt onderzocht in het licht van de verklaringen van de asielzoeker en van de concrete omstandigheden van de zaak. Omtrent de Iraanse documenten die u voorlegt – een brief met vier getuigenissen, een huurovereenkomst, een attest van uw werkgever in Iran en 11 prikken – dient opgemerkt te worden dat blijkt uit de informatie beschikbaar op het CGVS dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanistan, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een relaas te ondersteunen, zoals diploma's etc. De brief met de vier getuigenissen heeft bovendien een erg gesolliciteerd karakter. In verband met de prikken van uw werk in Iran dient opgemerkt te worden dat al de informatie op de prikken lijkt ingevuld te zijn met dezelfde balpen. Dit is op zijn minst opmerkelijk te noemen aangezien het hier gaat over informatie die over een langere periode wordt ingevuld. Dit ondermijnt verder de bewijskracht van deze documenten. In verband met de Iraanse huurovereenkomst dient tot slot opgemerkt te worden dat uw naam nergens in dit document wordt vermeld (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanistan met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanistan elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale

diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus 'Afghanistan: Security situation in Kabul City' van 8 april 2020, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20200408.pdf) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers (261 doden en 1.302 gewonden) ingevolge voornamelijk zelfmoord- en complexe aanslagen en gerichte moorden. Dit is een daling met 16% t.o.v. het jaar 2018 en wijst op een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. In de stad Kabul is er in het laatste kwartaal van 2019 een daling van het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder in de eerste maanden van 2020.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. De aanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. In vergelijking met voorgaande jaren betreft een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings', met minder burgerslachtoffers als gevolg. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Wat ISKP betreft, moet worden vastgesteld dat haar capaciteit om aanslagen te plegen in de stad in 2019 als gevolg van de inspanningen van de veiligheidsdiensten verminderd is, waardoor er een afname was van aan IS gerelateerde incidenten en hieruit resulterende burgerslachtoffers. Daarnaast is er toename van crimineel geweld in de stad (o.a. diefstal en ontvoering).

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van

zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, is er sinds het laatste kwartaal van 2019 opnieuw een significante daling in het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder begin 2020. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kaboel en hierbij verwijst naar uw alcoholverslaving (zie begeleidende brief advocaat in administratief dossier) moet vooreerst herhaald worden dat er in het verleden reeds werd vastgesteld dat u geen zicht biedt op uw netwerk in de stad Kabul en dit in weerwil van de medewerkingsplicht in uw hoofde. Uit de door u bij de RvV voorgelegde landeninformatie blijkt dat terugkeerders met een alcoholverslaving maatschappelijke problemen kunnen ervaren, zoals het verbannen worden uit hun netwerk, en dat het er op lijkt dat mensen met alcoholverslaving door de Afghaanse politiediensten van plek naar plek worden opgejaagd. Gezien het feit dat u geen eerlijk zicht wil bieden op het voorhanden zijn van een maatschappelijk netwerk in Kabul, laat staan op de aard en de status van dit netwerk, maakt u het geenszins aannemelijk dat deze situatie in concreto voor u het geval zal zijn. Dat u in een positie zou terechtkomen die maakt dat u omwille van uw alcoholverslaving, uw eventuele verbanning uit uw netwerk en de eventuele gevolgen hiervan, een groter risico zou lopen om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld toont u geenszins aan.

Het door u voorgelegde attest van psychotherapeut R. B. (...), dat overigens dateert van dd. 17 september 2018, kan hierover evenmin verdere duidelijkheid scheppen. Uw therapeut verklaart weliswaar dat u nood hebt aan hulp van uw neef en een vriend om uw boodschappen te doen en uw administratie te regelen, doch deze vaststelling is louter gebaseerd op uw eigen verklaringen. U hebt in de loop van uw tien vorige verzoeken niet aangegeven dat u niet in staat bent om zelfstandig te functioneren. Uit de informatie in uw administratief dossier blijkt bovendien dat u sinds mei 2019 samenwoont met uw verloofde op een privé adres. Verder, en niet in het minst, wordt in het attest vermeld dat u bijna volledig bent gestopt met het drinken van alcohol (u consumeert nog één kleine fles per maand). Dat sprake is van een bijzonder ernstige problematiek die uw functioneren en handelen beperkt en die in Kabul tot een situatie zou leiden die maakt dat u meer dan iemand anders het risico loopt om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld, kan dan ook niet aangenomen worden. Uit deze uitleg van uw therapeut, kan bovendien geenszins worden afgeleid dat u persoonlijk het risico loopt om te hervallen. Over de attesten die werden voorgelegd en beoordeeld in het kader van vorige verzoeken kan hetzelfde gezegd worden.

Er dient dan ook opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn

van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen “48/2 t.e.m. 48/6”, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de samenwerkingsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan. De Raad duidt erop dat artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU bij de wet van 8 mei 2013 en de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 48/6, § 1, eerste lid, artikel 48/6, § 1, tweede lid, artikel 48/6, § 4, artikel 48/6, § 5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2012-2013, nr. 2555/001, p. 14-15; Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 29-49).

2.2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt: “Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het

andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”.

2.2.4. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar elfde verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorige verzoeken. Zij verwijst opnieuw naar de motieven die zij in het verleden reeds aanhaalde, zijnde haar verblijf in Pakistan en Iran, haar psychische toestand en alcoholverslaving en het feit dat zij Afghanistan niet kent en dat zij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de Afgaanse samenleving. Verder verwijst zij naar de algemene veiligheidssituatie in haar land van herkomst. Zij voegt tevens toe dat zij ondertussen in België verloofd is met een Afgaanse vrouw genaamd H. M. Ter staving van haar elfde verzoek legt zij volgende documenten voor: een begeleidende brief van haar advocaat met als bijlage informatie over de stad Kabul en een rapport van AsylOS d.d. september 2018 over de situatie van alcoholverslaafden in Afghanistan, een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een attest van psychotherapeut R. B. d.d. 17 september 2018, 5 briefomslagen, een brief met vier getuigenissen, een huurovereenkomst, een attest van haar werkgever in Iran en 11 prikken (zie administratief dossier, stuk 5, map ‘voorgaande verzoeken’, map ‘q-verzoek’, stuk 7, map documenten).

2.2.5.1. In haar verzoekschrift onderstreept verzoekende partij vooreerst dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van verwerende partij d.d. 27 maart 2019 inzake haar elfde verzoek bij arrest nr. 233.131 van 26 februari 2020 vernietigde omdat hij van oordeel was dat essentiële informatie ontbrak in het dossier en dat aanvullende onderzoeksdaten nodig waren om een correcte inschatting te kunnen maken van haar nood aan internationale bescherming. Verzoekende partij wijst erop dat zij na dit arrest werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud, doch dat dit werd geannuleerd omwille van de COVID-19-pandemie. Hoewel door verwerende partij op haar website gecommuniceerd werd dat iedereen wiens persoonlijk onderhoud werd geannuleerd een nieuwe oproepingsbrief zou ontvangen na de corona-maatregelen, werd *in casu* een beslissing genomen zonder nieuw persoonlijk onderhoud en zonder enige andere onderzoeksdaten te stellen. Verder volhardt verzoekende partij in haar verblijf in Pakistan en Iran, stellende dat zij dienaangaande originele documenten heeft voorgelegd met bewijs dat deze rechtstreeks uit Iran naar België zijn opgestuurd en stelt zij dat deze documenten minstens een begin van bewijs zijn dat (een deel van) haar netwerk in Kabul Afghanistan ontvlucht is naar Iran. Verzoekende partij werpt tevens op dat zij sinds haar eerste verzoeken nooit meer de kans heeft gekregen om zicht te bieden op de verblijfplaats van haar familieleden. Daarnaast legt zij nog de nadruk op haar profiel als terugkeerder en meent zij dat het risico omwille van haar profiel als terugkeerder nog verhoogd wordt door de heersende COVID-19-pandemie. Inzake de door haar aangehaalde alcoholproblematiek, verwijst zij vooreerst naar het AsylOS-rapport d.d. september 2018 en wijst zij op de straffen die in Afghanistan staan op het gebruik van alcohol, de afwezigheid van behandelingsmogelijkheden in Kabul en het stigma dat er bestaat voor personen met een alcoholprobleem waarbij zij verstoten worden door hun familie en door de maatschappij (terugkeerders in het bijzonder). Zij verwijst tevens naar verschillende krantenartikelen omtrent de houding van de Afgaanse bevolking, overheid en gewapende groeperingen tegenover alcoholgebruikers en de UNHCR-richtlijnen inzake Afghanistan d.d. 30 augustus 2018. Verzoekende partij meent dat, zelfs indien zij over een netwerk zou beschikken in Kabul, uit de bewoordingen van de experts in het AsylOS-rapport d.d. september 2018 blijkt dat dit netwerk haar met zekerheid zou verstoten en dat het in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert verdergaat dan een louter mogelijke. Gelet op deze informatie, is het dan ook ondenkbaar dat haar bij terugkeer een effectief en duurzaam steunnetwerk opwacht. Verzoekende partij verwijst vervolgens naar informatie omtrent de problemen waarmee personen zonder netwerk in Kabul geconfronteerd kunnen worden en benadrukt dat dit des te meer geldt voor haar gelet op haar ernstige alcoholverslaving, die onmiddellijk zal verslechteren indien de behandelingen worden stopgezet. Voorts betwist verzoekende partij nog de analyse van de veiligheidssituatie in Kabul en verwijst zij desbetreffend naar verschillende rapporten. Ter staving van haar betoog voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift volgende stukken: “2. *Oproepingsbrief persoonlijk onderhoud*; 3. *Communicatie website CGVS, geraadpleegd op 5 mei 2020*; 4. *ASYLOS, Afghanistan: risk for returnee with alcohol addiction, September 2018 (...)*; 5. *UNHCR, Afghanistan : Compilation of Country of Origin Information (COI) Relevant for Assessing the Availability of an Internal Flight, Relocation or Protection Alternative (IFA/IRA/IPA) to Kabul, december 2019 (...)*; 6. *AMNESTY INTERNATIONAL, Report on the human rights situation covering 2019, 30 januari 2020 (...)*; 7. *AHRDO, Deportation to Afghanistan: A Challenge to State Legitimacy and Stability?, November 2019 (...)*; 8. *HUMAN RIGHTS WATCH, Afghanistan: Leaders Bicker Amid COVID-19 Crisis, 30 maart 2020, (...)*; 9. *Attesten Dokters van de Wereld & Centrum voor Geestelijke*

Gezondheidszorg Vagga; 10. Verzoekschrift in beroep dd. 5 april 2019; 11. ALEP, *An Introduction to the Criminal Law of Afghanistan*, 2012 (...); 12. WHO, *Afghanistan. Alcohol consumption: levels and patterns*, 2018 (...); 13. INSTITUTE FOR WAR AND PEACE REPORTING, *Nangarhar province: Judges have started sentencing anyone caught drinking alcohol to 80 lashes*, 25 oktober 2011; (...) 14. EASO, *Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*, juni 2019 (...); 15. Email van L. C. (...), onderzoeker bij Asylas, aan verzoekers raadsman dd. 21 november 2018; 16. HUMAN RIGHTS WATCH, *Annual report on the human rights situation in 2019*, 14 januari 2020 (...); 17. UNAMA, *Afghanistan. Protection of civilians in armed conflict 2019*, februari 2020 (...), uittreksel; 19. Attest psychiater D. M. (...) dd. 07/05/2020.”.

2.2.5.2.1. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat zij aanvankelijk was opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 16 maart 2020 doch dat dit persoonlijk onderhoud geannuleerd werd ten gevolge van de coronamaatregelen en vervolgens een beslissing werd genomen zonder dat een nieuw persoonlijk onderhoud plaatsvond, wijst de Raad er evenwel op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat verzoekende partij hierover werd ingelicht en dat aan haar tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht is om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Zij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen en zij kreeg bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitgebreid de kans om de redenen van haar elfde verzoek om internationale bescherming te verduidelijken (administratief dossier, stuk 5, map ‘voorgaande verzoeken’, map ‘q-verzoek’, stuk 9, ‘verklaring volgend verzoek’). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekende partij werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

2.2.5.2.2. De Raad bemerkt verder dat in de bestreden beslissing inzake de verklaring van verzoekende partij dat zij ondertussen in België verloofd is met een Afghaanse vrouw genaamd H. M. terecht het volgende wordt gemotiveerd: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige verzoeken – het feit dat u ondertussen in België verloofd bent met een Afghaanse vrouw genaamd H. M. (...) – dient opgemerkt te worden het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.(DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 15). Indien u een verblijfsstatus wenst te bekomen op basis van uw relatie met M. (...) dient u de geëigende procedures aan te wenden.”.*

2.2.5.2.3. Wat betreft het door verzoekende partij voorgehouden verblijf in Pakistan en Iran en de Iraanse documenten die zij thans in dit verband bijbrengt, benadrukt de Raad vooreerst dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de gewijzigde verklaringen van verzoekende partij tijdens haar vijfde verzoek dat zij opgegroeid is in Iran en nooit in Afghanistan heeft gewoond in het arrest nr. 176.200 van 12 oktober 2016 reeds oordeelde dat deze verklaringen allerminst overtuigen en tevens opmerkte dat verzoekende partij niet gevolgd kan worden waar zij meende dat het Commissariaat-generaal ertoe gehouden was haar te bevragen omtrent haar beweerdde herkomst uit Iran. Immers werd desbetreffend het volgende opgemerkt in voormeld arrest, dat gezag van gewijsde geniet: *“In tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene wijze voorhoudt, wordt in het kader van onderhavige vijfde asielaanvraag wel degelijk en afdoende rekening gehouden met haar verklaringen omtrent het feit dat zij lange tijd in Iran zou hebben gewoond, doch op grond van verschillende vaststellingen, welke door verzoekende partij geenszins worden ontkracht of weerlegd, wordt door de commissaris-generaal terecht en op pertinente wijze geoordeeld dat haar verklaringen omtrent haar verblijf in Iran en door haar bij haar huidige vijfde asielaanvraag aangehaalde nieuwe vluchtmotieven geenszins overtuigen. Gelet op verzoekende partij haar verklaringen de Afghaanse nationaliteit te hebben en een vrees ten aanzien van Afghanistan te koesteren, en gelet ook op haar allerminst overtuigende verklaringen omtrent een beweerd verblijf in Iran, ziet de Raad bovendien niet in en was het Commissariaat-generaal er geenszins toe gehouden verzoekende partij, laat staan uitvoerig, te bevragen omtrent haar beweerdde herkomst uit Iran. Daarenboven komt het aan de commissaris-generaal*

toe, en niet aan verzoekende partij, om de inhoud en de krijtlijnen van diens onderzoek uiteen te zetten - het is niet aan verzoekende partij om de contouren van diens onderzoek te bepalen- en beschikt de commissaris-generaal over een discretionaire marge wat de beoordeling van de aangebrachte elementen betreft. De Raad herhaalt tevens dat waar verzoekende partij in het kader van haar huidige asielaanvraag verklaart in Iran te zijn opgegroeid en nooit in Afghanistan te hebben gewoond, zij manifest in strijd hiermee tijdens haar vorige vier asielaanvragen steeds en voortdurend heeft verklaard (nagenoeg) heel haar leven in Afghanistan te hebben gewoond, een vaststelling welke haar algemene en algehele geloofwaardigheid alsook die van haar beweerde problemen op fundamentele wijze ondermijnt, en welke geenszins aan haar alcoholproblematiek kan worden toegeschreven.”.

In het kader van haar daaropvolgende verzoeken bracht verzoekende partij geen nieuwe elementen bij die van aard zijn hierop een ander licht te werpen en ook in het kader van haar huidig elfde verzoek worden door verzoekende partij desbetreffend geen dergelijke nieuwe elementen bijgebracht.

Waar zij louter haar verklaringen herneemt wel degelijk in Pakistan en Iran te hebben verbleven, wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoekende partij dienaangaande geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en dat het gegeven dat zij naar aanleiding van haar huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan haar eerdere verklaringen niet van dien aard is om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen.

Ook de stukken die zij in dit verband in het kader van haar huidige elfde verzoek bijbrengt zijn niet van aard het door haar voorgehouden verblijf in Iran aan te tonen. Immers worden in de bestreden beslissing inzake de bijgebrachte Iraanse documenten terecht volgende pertinente motieven opgenomen: “Omtrent de Iraanse documenten die u voorlegt – een brief met vier getuigenissen, een huurovereenkomst, een attest van uw werkgever in Iran en 11 prikken – dient opgemerkt te worden dat blijkt uit de informatie beschikbaar op het CGVS dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een relaas te ondersteunen, zoals diploma's etc. De brief met de vier getuigenissen heeft bovendien een erg gesolliciteerd karakter. In verband met de prikken van uw werk in Iran dient opgemerkt te worden dat al de informatie op de prikken lijkt ingevuld te zijn met dezelfde balpen. Dit is op zijn minst opmerkelijk te noemen aangezien het hier gaat over informatie die over een langere periode wordt ingevuld. Dit ondermijnt verder de bewijskracht van deze documenten. In verband met de Iraanse huurovereenkomst dient tot slot opgemerkt te worden dat uw naam nergens in dit document wordt vermeld (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17).”. De Raad wijst er hierbij op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 233.131 van 26 februari 2020, dat gezag van gewijsde geniet, inzake deze stukken nog het volgende opmerkte: “De brief die vier getuigenissen bevat van inwoners uit de wijk waarvan de verzoekende partij voorhoudt afkomstig te zijn vertoont inderdaad een gesolliciteerd karakter. Evenals de verklaringen van verzoekers werkgever. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk waarom ze deze documenten, die afkomstig zijn van particulieren, niet eerder heeft kunnen bijbrengen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de verzoekende partij verklaard dat het Iraanse documenten zijn en dat je dit niet zomaar krijgt. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat het geen officiële documenten zijn, maar documenten opgesteld door particulieren weliswaar ondertekend door de wijkagent. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk waarom zij dit niet eerder kon verkrijgen. Daarenboven blijkt dat haar moeder deze documenten op eenvoudige wijze heeft kunnen verkrijgen. Ook is het weinig aannemelijk dat verzoekers voorgehouden toenmalige werkgever, verzoekers prikken gedurende bijna negen jaar heeft bijgehouden. Daarenboven zijn prikken documenten die dagelijks gebruikt worden, nochtans vertonen de prikken die door verzoekende partij neergelegd worden geen enkele vorm van slijtage door gebruik. Ze lijken bijna nieuw. Dit ondermijnt de bewijswaarde van de neergelegde documenten.”. De Raad bemerkt voorts nog dat de bijgebrachte omslagen (zie administratief dossier, stuk 5, map ‘voorgaande verzoeken’, map ‘q-verzoek’, stuk 7, map documenten, doc. 4) slechts aangeven dat verzoekende partij briefwisseling vanuit Oman en Iran ontvangen heeft, doch op generlei wijze aantonen dat verzoekende partij zelf in Iran en in Pakistan verbleven heeft.

2.2.5.2.4. Daar waar verzoekende partij benadrukt dat, zelfs indien geen geloof wordt gehecht aan haar verblijf in Pakistan en Iran, zij al minstens tien jaar uit Afghanistan weg is nu zij in 2010 in België is aangekomen, en, verwijzend naar verschillende rapporten, stelt dat zij als terugkeerder geïdende zal

worden in Afghanistan, is de Raad van oordeel dat dit evenmin beschouwd kan worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Immers volstaat een loutere verwijzing naar een potentieel risicoprofiel allerminst om *in concreto* aan te tonen dat in hoofde van verzoekende partij sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade. De Raad is van oordeel dat uit het enkele gegeven dat verzoekende partij sinds 2010 in België verblijft niet kan worden afgeleid dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan door de autoriteiten, de bevolking, haar familie en/of bepaalde organisaties of groeperingen zal worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij waaruit zulks blijkt. Evenmin toont zij op enerlei wijze aan dat haar verblijf in Europa van haar een dermate verwesterd persoon heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en haar leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

2.2.5.2.5. Wat verder de opmerking van verzoekende partij betreft dat terugkeerders in een nog kwetsbaardere positie worden geplaatst door de COVID-19 pandemie, zo blijkt uit een rapport van *Human Rights Watch* d.d. 30 maart 2020 dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 8), wijst de Raad er ook hier op dat dergelijke loutere verwijzing naar algemene informatie omtrent de situatie van terugkeerders niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De Raad wijst er daarnaast op dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en de ziekte COVID-19 veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Ook dit betreft derhalve geen nieuw element dat de kans aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

2.2.5.2.6. Inzake de bemerking van verzoekende partij dat uit de *UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 30 augustus 2018 en de *EASO Country Guidance note: Afghanistan* van juni 2019 blijkt dat personen met mentale problemen een risicoprofiel hebben, duidt de Raad erop dat uit deze informatie weliswaar het potentiële risicoprofiel van personen met mentale problemen blijkt, doch wordt in diezelfde informatie tevens opgemerkt dat “(n)ot all individuals under this profile would face the level of risk required to establish well-founded fear of persecution” (vrije vertaling: ‘niet alle personen onder dit profiel lopen een dermate groot risico dat sprake is van een gegronde vrees voor vervolging’) en dat “(t)he individual assessment of whether or not there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to face persecution should take into account risk-impacting circumstances, such as: nature and visibility of the mental or physical disability, negative perception by the family, etc.” (vrije vertaling: ‘de individuele beoordeling of er al dan niet sprake is van een redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoeker om blootgesteld te worden aan vervolging rekening dient te houden met risico-beïnvloedende omstandigheden, zoals: de aard en de zichtbaarheid van de geestelijke of lichamelijke handicap, negatieve perceptie door de familie, enz.’). De loutere verwijzing naar dit potentieel risicoprofiel volstaat dan ook allerminst om *in concreto* aan te tonen dat verzoekende partij omwille van haar psychische problemen – in het attest van vrijwilliger-psychotherapeut R. B. d.d. 17 september 2018 wordt gesteld dat verzoekende partij, naast haar alcoholverslaving, kampt met een depressie en PTSD en in het bij het verzoekschrift gevoegde attest van psychiater D. M. d.d. 07 mei 2020 wordt bevestigd dat verzoekende partij nog steeds kampt met een depressieve stoornis – een gegronde vrees voor vervolging heeft.

2.2.5.2.7. Wat betreft de begeleidende brief van haar advocaat met als bijlage informatie over de stad Kabul en een rapport van *Asylos* d.d. september 2018 over de situatie van alcoholverslaafden in Afghanistan, een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en het attest van psychotherapeut R. B. d.d. 17 september 2018, wijst de Raad op het volgende.

Vooreerst meent de Raad dat in de bestreden beslissing inzake het bijgebrachte arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht het volgende wordt opgemerkt: “*Betreffende het door u voorgelegde arrest van de RvV dient opgemerkt dat het arrest een uitspraak over een individueel geval betreft en dat een rechterlijke uitspraak van de Raad geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag wordt immers individueel beoordeeld. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade wordt onderzocht in het licht van de verklaringen van de asielzoeker en van de concrete omstandigheden van de zaak.*”.

Verder stelt de Raad vast dat de door verzoekende partij aangevoerde alcoholproblematiek en de informatie die blijkt uit het Asylor-rapport d.d. september 2018 aangaande de situatie voor terugkeerders met een alcoholverslaving geen nieuwe elementen betreffen die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoekende partij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband vooreerst op dat inzake de alcoholverslaving van verzoekende partij door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 162.237 van 17 februari 2016 reeds geoordeeld werd dat (i) waar verzoekende partij beweerde dat het nuttigen van alcohol in Afghanistan met de doodstraf wordt bestraft uit de door verwerende partij aan haar nota met opmerkingen toegevoegde informatie evenwel bleek dat het nuttigen van alcohol in Afghanistan geenszins met de doodstraf wordt bestraft; (ii) verzoekende partij verder geen enkel concreet element aanvoerde waaruit zou kunnen blijken dat zij louter omwille van haar alcoholverslaving vervolging dient te vrezen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst en (iii) verzoekende partij zich wat betreft de medische problematiek van haar verslaving(en) dient te wenden tot de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In de daaropvolgende verzoeken om internationale bescherming werden door verzoekende partij geen nieuwe elementen bijgebracht die hierop een ander licht wierpen. Ook in het kader van huidig verzoek brengt verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Immers blijkt uit het Asylor-rapport d.d. september 2018 weliswaar dat gebruik van alcohol bij wet verboden is in Afghanistan doch blijkt uit dit rapport evenmin dat het nuttige van alcohol in Afghanistan met de doodstraf wordt bestraft. De Raad wijst erop dat in dit verband immers reeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 233.131 van 26 februari 2020, dat gezag van gewijsde geniet, het volgende werd opgemerkt: *“Het rapport van Asylor geeft aan dat het gebruik van alcohol bij wet verboden is in Afghanistan. Het rapport geeft ook een overzicht van de nieuwe wetgeving die sinds 14 februari 2018 van kracht is in Afghanistan met betrekking tot het gebruik van alcohol. Uit artikel 684 van het Afghaans wetboek van strafrecht blijkt dat het drinken van alcohol een misdrijf is waarvoor een straf onder de hadd kan worden opgelegd. Uit het EASO-rapport van december 2017 waarnaar het Asylor-rapport verwijst blijkt dat het om tachtig zweepslagen gaat. Hadd-bestraffingen zijn onderdeel van het Islamitisch strafrecht en vallen niet onder de reikwijdte van het Afghaans wetboek van strafrecht. Naar Islamitisch recht betreft het de zwaarste misdrijven en worden beschouwd als misdrijven tegen God. Enkel wanneer de voorwaarden om toepassing te maken van een hadd-bestrafing niet voldaan zijn, bij twijfel of wanneer de haddbestrafing herroepen wordt zal een alternatieve gevangenisstraf of geldboete opgelegd worden. Het betreft een tazeermisdrijf dan. In het Asylor-rapport wordt voorts aangegeven dat de dergelijke Haddbestrafing zelden worden toegepast door de overheid. Deze straffen worden voornamelijk opgelegd door de taliban. In casu is de verzoekende partij afkomstig uit de hoofdstad Kaboel. Bijgevolg moet zijn vrees om vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan beoordeeld worden ten aanzien van Kaboel. Uit de landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de hoofdstad Kaboel onder controle is van de overheid. Nergens uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat de Afghaanse Staat heden hadd-bestrafing oplegt en uitvoert. In het Asylor-rapport wordt verwezen naar één geval uit 2011, maar tevens lijkt het erop dat het om een alleenstaand geval gaat. Uit het EASO-rapport Afghanistan “Individuals targeted under societal and legal norms” van december 2017 (p.16-17) blijkt integendeel dat hadd-straffen niet toegepast worden door het formeel Afghaanse rechtssysteem. Soms voeren AGE's straffen uit in gebieden onder hun controle onder de naam van hadd-bestraffingen. Echter blijkt uit de recentere landeninformatie dat de taliban geen controle heeft over de hoofdstad Kaboel. Bijgevolg is dit geen nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoekende partij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.”* Waar voorts uit het Asylor-rapport d.d. september 2018 blijkt dat in Afghanistan de noodzakelijke behandeling voor verzoekende partij niet voorhanden is, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 233.131 van 26 februari 2020 reeds op het volgende gewezen: *“Waar voorts in het Asylor-rapport aangegeven wordt dat in Afghanistan de noodzakelijke behandeling voor de verzoekende partij niet voorhanden is, dient de Raad vast te stellen dat in casu geen elementen voorhanden liggen waaruit blijkt dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Afghanistan opzettelijk zal worden onthouden van een behandeling voor alcoholverslaving en dat er daarom sprake zou kunnen zijn van een vrees voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging. Het blijkt eerder dat de afwezigheid van een behandeling voor personen met een alcoholverslaving het gevolg is van een gebrek aan middelen en een adequate infrastructuur.”* De Raad stelt verder vast dat de informatie die verzoekende partij thans als bijlage bij haar verzoekschrift voegt omtrent de lage prevalentiegraad van alcoholgebruik in Afghanistan (bijlage 12 van het verzoekschrift) en haar verwijzing naar verschillende internetartikelen inzake de houding van de Afghaanse bevolking, overheid en gewapende groeperingen ten aanzien van alcoholgebruik (*“EU Officials Accused of Selling Illegal Alcohol in Afghanistan”* d.d. 20 november 2017 van NOVINITE Sofia News Agency; *“Afghan judge whips man for drinking alcohol”* d.d. 1 juni 2011 van BBC; *“Nangarhar*

province: *Judges have started sentencing anyone caught drinking alcohol to 80 lashes*" d.d. 25 oktober 2011 van *Institute for War and Peace Reporting*; *"Taliban attack Kabul resort, citing 'illicit fun' and alcohol"* d.d. 22 juni 2012 van *CSMONITOR*; *"Illegal alcohol destroyed in Kabul, officials say"* d.d. 22 juli 2011 van *CNN*; *"Alcohol production, smuggling, sale and consumption"* d.d. 11 juni 2015 van *Pajhwok Afghan News*; nieuwsoverzicht van *Pajhwok Afghan News*) evenmin hierop een ander licht werpt, nu ook uit deze informatie, die overigens deels dateert uit 2011-2012, nergens blijkt dat de Afghaanse Staat heden *hadd*-bestrafning oplegt en uitvoert. Derhalve betreffen dit evenmin nieuwe elementen die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoekende partij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voormelde vaststellingen, dient tevens te worden vastgesteld dat deze aangevoerde elementen evenmin nieuwe elementen betreffen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte rest nog de vraag of voormelde stukken, met name de begeleidende brief van haar advocaat met als bijlage informatie over de stad Kabul en een rapport van *Asylos* over de situatie van alcoholverslaafden in Afghanistan en het attest van psychotherapeut R. B. d.d. 17 september 2018 nieuwe elementen betreffen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Waar in de begeleidende brief van de advocaat verwezen wordt naar de veiligheidssituatie in Kabul, en in dit verband tevens informatie over de veiligheid in de stad Kabul als bijlage bij desbetreffende brief wordt gevoegd, met name een *EASO*-rapport van mei 2018, een rapport van *Human Rights Watch* d.d. mei 2018 en verschillende internetartikelen uit 2018 omtrent veiligheidsincidenten in Kabul (administratief dossier, stuk 5, map 'voorgaande verzoeken', map 'q-verzoek', stuk 7, map documenten, doc. 6, 'Begeleidende brief advocaat', bijlagen 8, 11 en 12), duidt de Raad erop dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad evenwel niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt hierbij dat verwerende partij zich dienaangaande baseert op recentere informatie dan deze die als bijlage aan voormelde brief werd gevoegd, met name het "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*" d.d. juni 2019 en de "*COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul City*" d.d. 8 april 2020. De Raad stelt vast dat verzoekende partij dienaangaande in haar verzoekschrift niet verder komt dan het louter tegenspreken van de conclusie van verwerende partij dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij citeert uit de door verwerende partij bijgebrachte *COI Focus* van 8 april 2020 en benadrukt hierbij het hoge aantal burgerslachtoffers en de veiligheidsincidenten in de stad Kabul, doch volstaat dit geenszins om desbetreffende motivering, waarin duidelijk met deze elementen rekening werd gehouden, *in concreto* te weerleggen.

Wat betreft vervolgens de vraag of in hoofde van verzoekende partij sprake is van persoonlijke omstandigheden die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in haar hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat zij bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, stelt de Raad in dit verband vooreerst vast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 233.131 van 26 februari 2020 erop duidde dat verzoekende partij lijdt aan een alcoholverslaving waarvoor zij in behandeling is en dat verzoekende partij nog steeds behandeld werd voor een alcoholverslaving. Er werd tevens opgemerkt dat uit de bijgebrachte attesten van psychotherapeuten en een psychiater bleek dat de behandeling nog steeds nodig was en dat verzoekende partij de hulp nodig had van een vriend en een neef. Verder werd erop gewezen dat aan de verklaring van verzoekende partij dat zij geen familie meer heeft in Kabul geen geloof kan worden gehecht nu geen geloof wordt gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden verblijf in Pakistan en Iran en verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat haar familie niet meer woonachtig is in Kabul. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde voorts in voornoemd arrest vast dat in het door verzoekende partij bijgebrachte *Asylos*-rapport d.d. september 2018 wordt aangegeven dat terugkeerders met een alcoholverslaving maatschappelijke sancties kunnen ervaren bij een terugkeer naar Kabul daar alcohol er illegaal is en er een groot taboe heerst, dat het rapport preciseert dat sociale sancties onder andere inhouden dat zij uit hun familie en netwerk gebannen worden en dat het rapport ook aangeeft wat de situatie is van personen in Kabul die een alcoholverslaving hebben en verbannen zijn uit hun familie,

namelijk dat er geen behandeling is in Kabul voor personen met een alcoholverslaving en dat deze personen door de Afghaanse politiediensten eerder van plek tot plek worden opgejaagd. Door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vervolgens vastgesteld dat de landenrapporten die door verwerende partij bijgebracht worden geen informatie verstrekken over personen die een gelijkaardig profiel hebben aan de verzoekende partij en dat deze informatie betrekking heeft op de algemene (veiligheids)situatie in Afghanistan en in Kabul. Door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd dan ook geoordeeld dat *“(h)et (...) aan de verwerende partij toe(komt) om te onderzoeken of deze elementen die door de verzoekende partij aangehaald worden en gestaafd worden aan de hand van verschillende objectieve bronnen, gelet op de veiligheidssituatie in Kaboel stad, persoonlijke omstandigheden zijn die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kaboel dermate verhogen dat in hoofde van de verzoekende partij moet aangenomen worden dat er een verhoogd risico bestaat”*.

De Raad stelt evenwel vast dat verwerende partij zich in de bestreden beslissing ertoe beperkt te stellen dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de situatie waarvan sprake in het Asyls-rapport d.d. september 2018 *in concreto* voor haar het geval zal zijn, erop duidend dat verzoekende partij geen eerlijk zicht biedt op het voorhanden zijn van een maatschappelijk netwerk in Kabul, laat staan op de aard en de status van dit netwerk en dat zij dan ook niet aantoonst dat zij in een positie zou terechtkomen die maakt dat zij omwille van haar alcoholverslaving, haar eventuele verbanning uit haar netwerk en de eventuele gevolgen hiervan, een groter risico zou lopen om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld, en dat verder evenmin aangenomen kan worden dat er sprake is van een bijzonder ernstige problematiek die haar functioneren en handelen beperkt en die in Kabul tot een situatie zou leiden die maakt dat zij meer dan iemand anders het risico loopt om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld, waarbij gemotiveerd wordt dat de vaststelling in het attest van psychotherapeut R. B. d.d. 17 september 2018 dat verzoekende partij nood heeft aan hulp van haar neef en een vriend om haar boodschappen te doen en haar administratie te regelen louter gebaseerd is op de eigen verklaringen van verzoekende partij, dat verder uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij sinds mei 2019 samenwoont met haar verloofde op een privéadres, dat voorts in het attest d.d. 17 september 2018 vermeld wordt dat verzoekende partij bijna volledig is gestopt met het drinken van alcohol en dat ten slotte uit de bijgebrachte attesten niet afgeleid kan worden dat verzoekende partij persoonlijk het risico loopt om te hervallen. De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij met voormelde motivering het gezag van gewijsde van het arrest nr. 233.131 van 26 februari 2020 miskent. Immers wordt in desbetreffend arrest duidelijk gesteld dat uit de door verzoekende partij bijgebrachte attesten blijkt dat zij lijdt aan een alcoholverslaving, dat zij heden nog behandeld wordt voor een alcoholverslaving, dat de behandeling nog steeds nodig is en dat verzoekende partij de hulp nodig heeft van een vriend en een neef. Het louter gegeven dat verzoekende partij sinds mei 2019 samenwoont met haar verloofde op een privé adres, zoals verwerende partij in haar bestreden beslissing opmerkt, biedt op zich geen enkele informatie omtrent de zelfredzaamheid van verzoekende partij. Waar verwerende partij erop wijst dat verzoekende partij geen eerlijk zicht biedt op het voorhanden zijn van een maatschappelijk netwerk in Kabul, laat staan op de aard en de status van dit netwerk, stelt de Raad evenwel vast dat door verwerende partij geen informatie wordt bijgebracht waaruit blijkt dat de aard en de status van het netwerk in deze relevant is om te bepalen of verzoekende partij gelet op haar alcoholverslaving en in het licht van het gegeven dat er geen behandeling beschikbaar is in Kabul al dan niet uit haar familie en netwerk zal gebannen worden. Uit het Asyls-rapport d.d. september 2018 en de als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde e-mail d.d. 21 november 2018 van L. C., onderzoeker bij Asyls, kan zulks althans niet worden afgeleid. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verwerende partij geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar de vraag of de door verzoekende partij aangehaalde elementen, met name haar alcoholverslaving, het gegeven dat behandeling nog steeds nodig is, het feit dat zij de hulp nodig heeft van een vriend en een neef en de informatie die blijkt uit het Asyls-rapport d.d. september 2018 dat er in Kabul voor personen met een alcoholverslaving geen behandeling is, dat terugkeerders met een alcoholverslaving maatschappelijke sancties kunnen ervaren waaronder het verbannen worden uit hun familie en netwerk en dat alcoholverslaafden in Kabul door de Afghaanse politiediensten van plek tot plek worden opgejaagd – elementen die in het arrest nr. 233.131 van 26 februari 2020 door de Raad bewezen werden geacht – persoonlijke omstandigheden zijn die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul dermate verhogen dat in hoofde van de verzoekende partij moet aangenomen worden dat er een verhoogd risico bestaat. Tot op heden dient vastgesteld te worden dat de landenrapporten bijgebracht door de verwerende partij – waaronder deze toegevoegd bij aanvullende nota van 3 december 2020 – enkel betrekking hebben op de algemene (veiligheids)situatie in Afghanistan en in Kabul en geen informatie verstrekken over personen die een gelijkaardig profiel hebben aan verzoekende partij. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat in het door verzoekende partij bijgebrachte attest van psychiater D. M. d.d. 7 mei 2020 gesteld wordt dat verzoekende partij nog steeds in behandeling is voor haar alcoholproblematiek.

De Raad wijst erop dat geen van partijen tegen voormeld arrest een cassatieberoep indiende bij de Raad van State. Bijgevolg geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen, te dezen kracht en gezag van gewijsde.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze beslissing op een aantal punten lijnrecht ingaat tegen en op andere vlakken een aperte miskenning vormt van en voorbijgaat aan de vaststellingen die werden gedaan in het voormelde vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en die, zoals reeds werd aangehaald, kracht en gezag van gewijsde genieten. Verwerende partij heeft door de bestreden beslissing te nemen en deze te baseren op de hoger aangehaalde motieven aldus het gezag van gewijsde van het voormelde arrest geschonden.

Derhalve kleeft aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid die door de Raad niet kan worden hersteld en dient deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 april 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT